A°. 1841. N°. 66.

DONDERDAG DEN 19den AUGUSTUS.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *Augustus* 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 14 dezer maand, No. 1193 | 978, zijn tot *provisionele* LEDEN *bij het Geregtshof* alhier benoemd en aangesteld: de Heeren Mr. G. DE MEINERTZ HAGEN en Mr. D. HOOLA VAN NOOTEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *Augustus* 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, van den 14den dezer, No. 1194 | 979, is de Heer SAMUEL ALEXANDER CHARLES FLU, onder speciaal toezigt van den Heer Administrateur van Financien, belast met de *liquidatie* der zaken van het Vendu Kantoor van wijlen den Vendumeester SAMUEL FERDINAND FLU, met bepaling dat hij de reeds geannonceerde Venduen zal houden, en dat de door hem te dier zake af te gevene *Quittantien* door de Administrateur van Financien voor *gezien* zullen moeten geteekend zijn.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 17 *Augustus* 1841.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben gewend, om *Brieven van Manumissie* voor Slaven; als:

1°. Weduwe ISAAK DE VRIES SYMONSON, voor den Slavenjongen *Albertus;* haar in eigendom toebehoorende.

2°. Fungerende CURATORS, als beheerende den Boedel wijlen HENDRIK HARTMAN, voor het Slavenkind *Christina;* aankomende opgenoemden Boedel.

3°. F. C. NAHLOP, voor de Slavin *Sophia* alias *Amba;* hem in eigendom toebehoorende.

4°. C. J. WOLFF JULIAANS, voor de Slavin *Wilhelmijntje;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al de genen welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; na verloop van welken tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* anders zullen worden verleend.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 17den dezer, het Schip *Susanna Maria*, Kapt. E. Meijer, naar Amsterdam, lading: 362 vaten Suiker, 37 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen, 1 vaatje Arraroet, 1 kelder en 5 kisten Tonka, 1 kist Sigaren, 1 vaatje Lemmetjes water, 8 ps. ▭ Hout en 320 pond Lood.— Passagier: de WelEd. Gestr. Heer Mr. P. Fiers Smeding.

ADVERTISSEMENTEN.

(32836) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen fungerende CURATORS, bij publieke inschrijving, verkoopen:

78 Balen witte bast KOFFIJ,

van de Plantaadje *Mijn Vermaak;* aankomende den Boedel F. BEUDEKER.

Zullende de inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen tot Maandag den 23sten dezer, des voormiddags ten 10 ure.

De Kooper of Koopers zal of zullen voor iedere ledige zak *f* 1-25 moeten betalen.

Paramaribo den 18 Augustus 1841.

De Secretaris *ad interim*,
F. C. COBLIJN.

Bekendmaking.

Aanstaande *ZONDAG* den 22sten dezer, zal des morgens *half negen* uren, *GODSDIENSTOEFENING* gehouden worden in het Huis aan de *Oranje Straat*, over het Geregtshof, aankomende den Heer L. BIXBY, door den WelEerwaarden Heer CHARLES A. AUSTIN, *Predikant bij de Engelsche Episcopaalsche Kerk.*

Paramaribo, den 18 Augustus 1840.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN Weldadigheid.

Het HOOFD-BESTUUR dezer Maatschappij, in overweging genomen hebbende, dat het doel, hetwelk hetzelve zich, met de oprigting eener *SPAARBANK ten nutte van personen van den minderen stand*, had voorgesteld, niet naar wensch is bereikt geworden, maar dat integendeel, vele ingezetenen van den hoogeren stand, in die inrigting hebben deel genomen, zoodanig dat de ingebragte kapitalen tot eene aanzienlijke som zijn opgeklommen, waardoor de werkzaamheden der Commissie *E* zijn vermenigvuldigd geworden, zonder dat aan de *Algemeene Kas* der Maatschappij, eenig voordeel wordt toegebragt; — dat daarenboven de staat van de fondsen der Maatschappij, uithoofde van den *belangrijken ACHTERSTAND* van Contributien, eene belemmering in den loop der werkzaamheden doet vreezen, waardoor het uitzien naar middelen tot verbetering van dien staat, noodzakelijk wordt gemaakt: *HEEFT* in deszelfs Vergadering gehouden op den 5den dezer maand bepaald, dat *te rekenen van den 1sten JULIJ 1842*, van de gelden welke in de *Spaarbank* reeds zijn of zullen worden belegd, *in plaats van eene rente van 1 pCt.'s maands, ONDER DECORT van 10 pCt. ten behoeve van de WAARBORG KAS*, niet meer dan *ACHT* proCento, *doch zonder korting*, zal worden goedgedaan, en dat van de eventueel meerder te percipierene intressen *drie vierde* gedeelte ten behoeve van de *Algemeene Kas* der Maatschappij zal komen, terwijl het overige *een vierde* gedeelte, in de *Waarborg Kas* der Spaarbank, zal worden gestort; met verdere bepaling, dat de deelhebbers welke, tegen alle verwachting aan, hiermede geen genoegen mogten nemen, zich binnen den tijd van *twee* maanden na de aankondiging dezes, zullen hebben te expliceren, en naargaands, over hunne ingebragte gelden en derzelver renten, met in achtneming van een bij het Reglement vastgestelden termijn van opeisching, beschikken.

Het HOOFD-BESTUUR dit besluit, ter kennis van het algemeen brengende, noodigt die genen der deelhebbers in de *SPAARBANK*, welke zich met deze bepaling,— *waardoor het belang der lijdende menschheid zoude kunnen worden bevorderd,*— *NIET* mogten vereenigen, ten vriendelijkste uit, om vóór of uiterlijk den 11den October eerstkomende, daarvan aan den Voorzitter der Commissie *E*, den Heer Ik. DEL PRADO, kennis te geven; zullende de genen, welke binnen dien tijd, zich niet mogten aanmelden, beschouwd worden, als met dat besluit, genoegen te hebben genomen.

Paramaribo den 11 Augustus 1841.

In naam van het Hoofd-Bestuur voornd.,
De Algemeene Voorzitter,
J. C. MULLER Az.
De Algemeene Secretaris,
H. J. RAATGEVER.

(32839) BOOMRIJPE *BANANNEN*, te bekomen op de Plantaadje *Nieuw Meerzorg;* — adres bij
CHs. LIONARONS qq. c. s.

(32840) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal op aanstaande Maandag den 23sten dezer, des nademiddags om *vier* uren, ten huize van den Uitgever dezer Courant, publiek verkoopen:

Eene *fraaije* verzameling *HOLLANDSCHE BOEKWERKEN*, waaronder een aantal *KINDERBOEKJES;* — als mede eenige andere *GOEDEREN.*

Zijnde de Boeken, enz., als ook de Lijst, van heden af, ten huize voornoemd, voor een ieder ter *visie*.

Paramaribo den 14 Augustus 1841.

Te Koop:

(31160) Het *HUIS*, La. B No. 118, gelegen aan de *Wageweg Straat.* — Te bevragen ter dezer Drukkerij.

SOCIETEIT:

DE UITSPANNING.

*** ALGEMEENE VERGADERING op Zaturdag den 28sten Augustus 1841, des avonds ten *half acht* ure.

M. L. GOEDE,
(32842) *Secretaris.*

J. M. A. NEUMANN

(32841) Heeft ontvangen per de laatst gearriveerde Schepen:

PAARDEHARE MATRASSEN, VEERE BEDDEN, PELUWEN en *VEERE KUSSENS;* — gecouleurde DAMES SHOENEN, SPATRIE HOEDEN naar de laatste smaak.

Verders nog voorradig:

LINNEN, DRIL, NETELDOEK, BATIST, CAMBRIKS, BOEKJES en vele andere *GOEDEREN* meer.

Mengelwerk.

Noureddin.

Noureddin was een weetgierig jongeling te Bagdad. Hij bezocht den wijzen Ali, die hem grootendeels had opgevoed, dagelijks, om van zijne lippen goede lessen te hooren. Op zekeren dag had Ali hem opzettelijk bij zich bescheiden. Toen Noureddin kwam, vond hij zijnen meester tot eene wandeling gereed. »Gij moet mij vergezellen," riep hij den jongeling toe. »Wij willen tot de dwazen gaan om wijsheid te leeren." Daarop gingen zij zamen tot aan het andere einde der stad. Ali bleef voor een groot gebouw stilstaan, en vroeg Noureddin: »Kent gij dit huis?" »Gewis ja," antwoordde Noureddin, »'t is immers het huis, waarin de dwazen en bezetenen bewaard worden." »Juist mijn zoon! doch van hen willen wij thans leeren."

Verwonderd hoorde de jongeling deze woorden des meesters aan; doch daar hij gewoon was hem steeds gehoorzaamheid te betoonen, en steeds bevonden had, dat Ali het best voor hem zorgde, en altijd verstandig handelde, zoo volgde hij hem zonder tegenwerping te maken. Toen zij waren binnengetreden, toonde hem de leeraar de oudere en jongere kranken en verklaarde hem de oorzaak en gesteldheid hunner ziekte. Hij zag er sommigen, die uit hoogmoed, anderen die uit kleinmoedigheid, eenigen die uit liefde, velen die door zwelgerij krankzinnig geworden waren. Het werd hem duidelijk, dat deze lotgevallen gewigtige lessen voor den mensch bevatteden. Eindelijk kwamen zij aan eene donkere cel; daar zat een man met vonkelende oogen en de uitdrukking der hevigste begeerten in zijne woeste gelaatstrekken. Deze riep onophoudelijk: »geef mij kisten, meer kisten hier, dat ik mijne schatten daarin opstapele! Heden nog blijf ik hier; doch morgen wil ik mijne vrijheid weder hebben en mijn geluk genieten!" Daarbij greep hij begeerig met de handen rondom zich, en stopte stroo en houtspaanders in een vat, als of hij het met goud wilde vullen. Hij zag er echter bleek, uitgeteerd en ellendig uit, en zijne gierige blikken dwaalden onrustig in het rond, nu eens glurende naar nieuwe schatten, dan weder de oude angstvallig bewakende.

Huiverende riep Noureddin: »meester laat ons van hier ijlen, ik gruw van dezen verschrikkelijken man! Hoe is het mogelijk, dat de mensch in zulk eene ellende kan nederzinken!"

»Ik wil u zijne geschiedenis verhalen," sprak Ali ernstig en weemoedig. »Voor twintig jaar, toen gij nog een knaapje van 4 jaar, in den hof van onzen nabuur zorgeloos speeldet, werd een anders braaf man in *Bagdad* tot een jaar gevangenis veroordeld, omdat hij in opgewekten toorn zich zelven vergeten en naar eenen dienaar des Schach's geslagen had, die zijne dochter door onbetamelijke reden onteerde. Hij ging naar de gevangenis. Daar trof hij eenen armen man aan, die wegens eene schuld gevangen zat, maar den volgenden dag zou vrijgelaten worden. Deze heette Abdul. Daar hij den nieuwen aankomeling zag treuren, sprak hij tot hem: »waarom treurt gij?" Selim, (zoo heette deze), antwoordde: »zoude ik niet treuren, daar ik een jaar lang mijne vrijheid missen moet en mijne dochter daar te huis alleen blijft?" »Wat!" sprak Abdul, »gij zijt een welgezeten man, uwe dochter is van slavinnen en oppassers omringd; hier in de gevangenis zult gij u door middel van uw goud een genoegelijk leven kunnen bezorgen, en gij treurt? Wat zal ik doen, wiens zoontje zonder bescherming of oppassing, want zijne moeder is dood, daar buiten achter bleef, ik, die een jaar hier blijven moest om eene geringe schuld, en kommerlijk met brood en water en slechte rijst mijn leven onderhield!" — Gij gaat de vrijheid te gemoet; gij kunt vrolijk zijn," hervatte Selim. »Maar daar buiten zal mij weder nood en gebrek bejegenen," riep Abdul. — »Zoudt gij voor geld hier willen blijven?" vroeg Selim droevig grimlagchende. — »O! zoo ik slechts een zilverstuk voor elken dag ontving, wilde ik gaarne hier nog vertoeven," riep Abdul uit, »ik zie wel dat ik wijzer ben dan gij; want ik kan met minder gelukkig zijn." — Selim grimlachte en antwoordde niets op deze woorden. Doch zij kwamen te zamen overeen, dat Abdul Selims straffe zoude overnemen, waarvoor deze beloofde hem dagelijks een zilverstuk te zullen geven en voor zijn knaapje zorg te dragen. Abdul was vergenoegd als een Koning; Selim nog veel vrolijker. Toen het jaar bijna ten einde was, ging Selim naar den kerker en sprak tot Abdul: »vriend! wilt gij nog een tijdlang voor mij in de gevangenis blijven? Ik zal u wederom een zilverstuk voor elken dag betalen." Doch Abdul antwoordde: »neen Selim! ik heb mijne vrijheid liever; thans ben ik den kerker moede; ik heb 100 zilverstukken gespaard, hiervan kan ik leven als de Schach, nu wil ik ook de vrijheid genieten." Toen zeide Selim: »welnu dan, ik wil u meer geven; gij zult voor den eersten dag één zilverstuk, voor den tweeden twee, voor den derden drie en zoo vervolgens iederen dag een zilverstuk meer hebben; zoodat, wanneer gij nu 100 dagen blijft, gij op éénen dag honderd stuks te gelijk ontvangt." Deze verzoeken was voor Abdul te groot; hij beloofde te blijven en Selim gaf hem dagelijks het beloofde. Abdul zou zelf beslissen, wanneer hij de gevangenis wilde verlaten, waarna Selim het overschot zijner straffe zoude afdoen. Daar echter nu de schatten in Abduls hand steeds meerder werden, zoo stelde hij het na verloop van den honderdsten dag, van den eenen morgen tot den anderen uit, van zijne vrijheid en zijn geld gebruik te maken. Telkens wilde hij nog slechts één dag langer blijven, dan weder één en vervolgens nog één; en zoo ging het dagelijks! — Eindelijk kwam het zoo ver met hem, dat hij angstig in een kromp, als er aan de deur zijner gevangenis geklopt werd uit vrees, dat men hem zou laten gaan en hij de toekomende gehoopte schatten zou verliezen. Zijne begeerte naar dezelve werd steeds woester; hij leide zich als een helhond wakende op zijn geld neder en, als de nieuwe gave kwam, raapte hij ze gierig te zamen. Eindelijk werd hij geheel krankzinnig en men moest hem met geweld uit de gevangenis stooten; doch hij had haar slechts verlaten, om voor altijd in den somberen kerker des geestes neder te zinken, die hem nog heden gekluisterd houdt.

Toen Noureddin, ontroerd door dit verhaal, 't welk de duistere magt der hebzucht zoo schrikkelijk bewees, daar stond en zich in gedachten verloor, sprak Ali zacht tot hem: »zie mij aan jongeling! Die Selim ben ik. Op bevel van den Schach, die geloofde dat de liefde tot de vrijheid verre de liefde tot het goud overtrof, deed ik dezen ongelukkigen die aanbiedingen. Hij, deze Abdul, is uw vader. Gij waart dat vierjarig knaapje, dat hij verliet en ik liet opkweeken. Thans zijt gij rijk door uws vaders waan! Noureddin! morgen treedt gij in het bezit van uw vermogen, want gij wordt mondig. Ik verhaalde u hoe het verkregen werd, opdat gij zien zoudt, dat slechts een wijs gebruik des gelds baat en vreugde verschaft, doch dat het op zich zelf geen geluk is."

Allerlei.

De Edellieden bemoeiden zich voorheen met de wetenschappen niet, dit was hun te laag en te nietig, ja te kinderachtig. Ook schrikten de groote moeite en inspanningen, om dezelve te verkrijgen, hen af, en de noodige vlijt ontbrak hun tevens. Huns bedunkens betaamde het den echten edelman niet meer te mogen weten (en al wat daarboven was zoude hem ontsierd en verlaagd hebben) dan de edele jagt- en rijkunst in den grond te verstaan, den ganschen dag in de bosschen door te brengen, eenige flesschen wijn te kunnen ledigen, des noods een paard op te kunnen toomen en te zadelen, een geweer zonder te knipoogen af te schieten en dergelijke mannelijke oefeningen meer, welke deze Heeren als hunne eenigste en hoogste bestemming beschouwden. Voor den burger waren de wetenschappen goed, dachten zij, om zich daarmede, ter vergoeding van het gebrek aan geboorte en goederen dezer aarde, bezig te houden. Thans ziet men met vermaak (en daarover moet zich de burger en elk mensch verblijden) zeer gemeenzaam op den deurpost van den ouden edelman, en van menig afstammeling van een oud geslacht, behalven zijn' geslachtnaam, dien van Notaris, Prokureur of Advokaat daar nevens gesteld; voor eenvoudig praktizijn te dienen, daartoe was niet alleen de Edelman maar zelfs de patricier voorheen te hoogmoedig; wat de verlichting en beschaving, en tevens de slechte tijden niet al kunnen uitwerken!!

Beschouw de sterfbedden van twee verschillende stervelingen, die tevens vaders van huisgezinnen zijn: de een zij een vrijgeest, de andere een Christen. Beiden zullen afscheid van vrouw en kinderen nemen; van beiden kan en zal het teeder zijn, en men gevoelt van elk hunner bijna in elk woord al het heilige, al het achtingswaardige der huisselijke betrekking; maar de laatste spreekt van een blij wederzien, van een waarachtig en onverstoorbaar toekomstig geluk, en de eerste neemt voor eeuwig afscheid van de zijnen, met de betuiging en het geloof, dat hij en zij allen eens een hoop stof worden.

Zij, die den worm dikwijls met voeten treden, toen hij nog in het stof kroop, zullen te vergeefs jammeren, als deze in een' vuurspuwenden draak verandert, en hen op zijne beurt vertreedt; dan herinnert hij het zich en doet het hen met dubbelde slagen gevoelen, hoe zij voorheen zijn geduld getergd hebben, en hem dikwijls als een' vervolgden otter of zalm in ondiepten joegen.

Onze wil heeft somtijds gronden, die zij dikwerf vrij vermetel aan het geweten als echte munt opdringt. Het geweten moet dezelve dikwerf van den eersten als een morrende koopman, tegen wil en dank aannemen, om niet in onmin met een' goeden kalant te geraken, ofschoon hij meer dan twijfelt dat het geld valsch is.

De spreuken der wijzen zijn welriekende bloemen, op den mesthoop van het leven gezaaid, doch wier geuren dikwijls van geene kracht zijn, en dus zonder uitwerking blijven, dewijl zij door de krachtiger uitwasemingen van den laatstgemelden verzwolgen worden.

Er zijn jongelingen, die zeer ligtzinnig het hart eener jonge maagd verscheuren, door haar na de nederigste, vurigste betuigingen, een gevoel mede te deelen, waarvan zij eerst zelven eens tot dit voorwerp blaakten; maar de zucht tot veranderlijkheid verflaauwt hunne liefde. Hij krenkt haar, door haar na de duurste beloften en verzekeringen te verlaten, en — zij mag niet klagen! de mannen weten niet hoeveel kwaad zij daarmede bedrijven, en de maatschappij maakt hun diets, dat het een spel, eene kleinigheid is, eerst eene ziel met geluk te vervullen, om die daarna door wanhoop te verpletteren.

Met den grijsaard moet men geduld hebben, want hij praat als een kind, die waant dat de oude knoestige eik zich even gemakkelijk laat buigen als een jonge wilgen tak.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.